

Antti Timonen

Olen Antti Timonen, 43-vuotias näyttelijä. Olen alun perin kotoisin Kaustiselta, sittemmin muuttanut Helsinkiin opiskelemaan Teatterikorkeakouluun. Olen ollut kiinnitettynä näyttelijänä Helsingin Kaupunginteatterissa vuodesta 2003.

Kiinnostuin näyttelemisestä ammattina ensimmäisen kerran jo alakouluikäisenä. Seitsenvuotiaana aloitin kansantanssiharrastuksen, jonka kautta päädyin mukaan harrastajateatteriesityksiin Kaustisen festivaaleilla. Toki esiintymistä tuli tanssin kautta muutenkin, mutta tanssi ammattina ei kolahtanut koskaan samalla lailla kuin näytteleminen.

Yläasteelle mentäessä minun aikoinani Kaustisella oli suuri valinnanmahdollisuuksien paljous. Eli se, haluaako seiskaluokalla musiikki- vai historiapainotteiselle luokalle. Olin jostain saanut tietää, että Suomessa on olemassa sellainen laitos kuin Teatterikorkeakoulu, jossa opiskellaan näyttelijäksi. Kaustisella on musiikkilukio, ja arvelin, että taidelukiopohjalta olisi helpompi ponnistaa teatterikouluun. Siispä valitsin musiikkipainotteisen seiskaluokan. En soittanut silloin – enkä edelleenkaan soita – mitään instrumenttia. Satsasin lauluun, ja musiikkilukion ovet aukesivat.

Lukion jälkeen hain joka vuosi Teatterikorkeaan, mutta putosin pääsykokeissa useita kertoja. Niistä vuosista yhden vietin armeijassa, toisen Kälviällä kansanopistossa ja kolmannen näyttelijäharjoittelijana Kokkolan Kaupunginteatterissa. Neljännellä yrityksellä pääsin sisään TeaKiin.

Minun aikanani opinnot maisteriksi kestivät neljä vuotta. Kouluaikana alkavaa uraa ohjasi voittopuolisesti sattuman vahva voima. Ollessani kakkosella silloiset neloset, eli maisteriopiskelijat, tekivät yhteistyössä Sibeliuksen Akatemian sekä Oulunkylän PopJazz -konservatorion kanssa Lapualaisoopperan Aleksanterin Teatteriin Helsinkiin. Nelosista moni oli harjoittelussa muualla ammattikentällä, joten professorini vihjaisi Lapualaisissa olevan tarvetta laulaville näyttelijäopiskelijoille. Kävin koelauluissa, ja minut otettiin tuotantoon Vihtori Kosolan rooliin.

Lapualaisoopperan näki sattumalta eräs Kansallisoopperan tuottaja, joka oli valmistelemassa koelauluja Oopperan tulevaan lastenesitykseen. Sain kutsun koelauluun, ja sitä kautta paikan kyseisessä tuotannossa. Siellä tutustuin Atso Almilaan, joka oli säveltämässä uutta oopperaa Ilmajoen musiikkijuhlille, ja pääsin mukaan siihen.

Helsingin Kaupunginteatteriin päädyin siten, että Teatterikorkean musiikin lehtori pyysi lupaa antaa minun yhteystietoni teatterille koe-esiintymiskutsua varten. Kyseessä oli musikaali Housut Pois, johon tulinkin valituksi. Tein siellä myös yhden lastenproduktio-opiskeluaikanani.

Kun valmistuin 2003 HKT kiinnitti minut vakituisen näyttelijäkuntaansa, ja siellä olen ollut siitä lähtien. Olen tehnyt paljon musiikkiteatteria, mutta myös puhenäytelmiä laidasta laitaan.

Minulle näyttelijän työ on ammatti. Pidän työstäni todella paljon, mutta hyvin nopeasti opin sen, että näyttelijän ammatista glamouri on kaukana. Työ on raskasta ja vaatii paljon, sekä ammatillisesti että ajankäytöllisesti. Teatteri on työpaikka, joka vie paljon aikaa. Nautin siitä, että teatterityö on yhteisöllistä, kaikki perustuu yhteistyölle ja sille että jokainen osa-alue toimii yhdessä. Kun jokainen sektori laittaa peliin parhaan ammatillisen osaamisensa, syntyy taideteoksia, jotka ovat enemmän kuin osiensa yhteenlaskettu summa. Minulle taide on viihdettä ja viihde taidetta. Taiteilijana minun tehtäväni on omalta osaltani ympärilläni työskenteleville taiteilijoille ja kaikille muilla parhaat mahdolliset edellytykset tehdä omaa työtään. Koen, että vain siten meillä voi olla jotain annettavaa yleisölle. Teatteri on kollektiivinen taidemuoto, sekä tekotavan että yleisön kokemuksen näkökulmasta.